

“En dag har jag ett företag...”

UPPSATSTÄVLINGEN 2009-2010, 3:e PRIS

Författare: Elin Lönnkvist

Skola: Korsholms gymnasium

Hurdant skulle mitt företag vara?

“One day you’re in, and the next day you’re out” säger Heidi Klum som programledare för tv programmet Project Runway. En regel som alltid varit den gyllene regeln i modevärlden. Vi har 10- talets s-silhuett som byttes ut mot 20- talets raka silhuett, en silhuett som var väldigt passé när 40- talet kom med sina breda axlar, smala midja och synliga höfter. Modevärlden har alltid varit en föränderlig värld fylld av tillfälliga nycker och nostalgiska tillbakablickar, kanske är det också en av anledningarna till att så många flickor idag drömmer om denna fåfänga men ack så attraktiva värld. Modeskolor världen över har hundratals fler sökande än platser, chanserna till framgång i branschen är minimala så hur skulle en helt vanlig tjej kunna få sin dröm uppfylld?

En viss talang krävs förstås, våra största klädskapare har kallats konstnärer, klädernas arkitekt, de har skapat nya looker, nya silhuetter och allt de gjort har varit i en skraddarkonst så fulländad att det kan kallas magi. Men idag som då handlar det också om en fingertoppskänsla för kommande trender, en bra marknadsföring och att kunna skapa det folket vill ha. Vad jag vill skapa är någonting som på något sätt skiljer sig från mängden. I dagens läge är det hundratals olika visningar varje säsong, visst är Sophia Kokosalakis design en helt annan än t.ex. Louis Vuittons precis som YSL, Sportmax och Versace har även de en helt egen stil men jag vill ha någonting som ändå är annorlunda och som gör mitt märke till mer än just ett klädmärke.

Elsie, okomplicerat, lätt uttalat med en touch av Elle. Enkelt och kursivt tryckt på en naturvit tyglapp som med handsydd stygn fastsyts på plagget eller glamoröst skrivits med guld på skokanten, mitt kännetecken, min identitet. Tja, det är ju alltid bra att ha ett namn. En annan sak som jag vill att ska känneteckna mitt märke är bärbarheten. Visst, alla minns Viktor & Rolfs No- klänningar och Dream On- kappor från hösten 2008, men vi är inte alltför bortskämda med bilder av kändisar iklädda dem. Jag vill göra kläder som går att bära såväl på ett party i LA men också sådana man kan springa runt i en dag i Stockholm. Kläder att shoppa i, kläder för en romantisk dejt i Paris eller ”bara ”för en helt vanlig dag på jobbet. Jag vill också skapa kläder som kanske

“En dag har jag ett företag...”

blir ihågkomna som Elsie Hösten 2012 men som ändå funkar hösten där på utan att kännas som en julgran i augusti. Något som jag har till varje kollektion är ett tema, vissa kanske mer karaktäristiska än andra bl.a. teman som Running in Circles, Love Legs, Waterproof och I'm The Night, Colour Me Black. Ofta är temat hämtat ur någon låt som då passar bra att spelas i bakgrunden men ibland kanske bara tillägnat ett ställe eller en person.

Jag vill också ha mina visningar mer "levande" något som blivit allt mer vanligt de senaste säsongerna. Det får gärna vara en person som sjunger och spelar live men ibland kan även mannekängerna få göra något speciellt. Det kan också vara t.ex. så att en viss visning spelar lite på kändisvärlden och alla modeller är antingen gömda bakom stora Hollywood solglasögon till vardagligare klädsel eller gömda bakom "teatermasker" som hämtade ur *The Phantom Of The Opera* till mer festklädsel. Jag vill skapa en stämning bland publiken som lever kvar även efter visningen. Modellerna i mina visningar får gärna vara från främmande och varierande kulturer och i olika åldrar, idag härjar ett ganska typiskt utseende på modescenen jag vill ha det på ett annat sätt, ett alternativ skulle också vara att alla modeller var totalt okända från början och på så sätt "direkt upplockade från gatan och in på scen". Liksom människors lika värde ligger även djur och natur nära hjärtat, jag vill ha all min päls liksom liknande material fejkat. För att ta ett exempel har jag planerat en kollektion som skulle heta "Let The New World Begin" från låten *When The Children Cry*, visningen skulle vara enbart svart med lite visad hud och skulle liksom låten ge en lite dyster stämning. En ung okänd kille skulle få sjunga låten live och på så sätt kanske ha chans till en egen karriär, alla mannekänger skulle gå och tyst sjunga med. På en skärm bakom catwalken skulle det snurra bilder av olika barn jag fotograferat och som på något sätt kanske har det lite sämre ställt än barn i allmänhet har i i-länderna. En viss procent av vad alla plagg kostat skall också gå till utsatta barn i världen och hela kollektionen skall ha en baktanke/röd tråd för att belysa hur vissa faktiskt har det ställt.

I övrigt vill jag att mina kläder skall säljas i några få små butikker precis som Chanel har på Rue Cambon. Kläderna skall inte gå att köpa i stora köpcentrum och liknande utan i kanske tre, fyra stycken små affärer. De små affärerna hade jag tänkt mig skulle vara hemtrevliga och vara välkomnande det skulle vara en plats för lugn och ro där några få butiksbiträden skulle känna igen alla som besökte butiken. Det skulle bli en plats att samtala i och självklart skulle det finnas plats för en kopp te och eftersom jag själv är intresserad av bakning så skulle det vara lite av en Elsie grej att få en bit kladdkaka eller några små bakelser. Självklart skulle jag aldrig kunna befinna mig i alla eller ens en affär hela tiden men jag skulle med nöje tillbringa tid med mina kunder och i mina affärer när jag hade möjlighet.

Rent praktiskt skulle jag vilja ha en liten exklusiv takvåning som syateljé där några sömmerskor med nöje sydde upp kläderna med stor precision. Själv är jag gärna med och deltar i processen, delaktig och vän med

“En dag har jag ett företag...”

alla som hjälper till och syr, det är viktigt att ingen behandlas dåligt. För att hela affärsiden skall kunna förverkligas och genomföras behövs alla för att få en god helhetsbild.

Förutom kläderna och skor så vore det härligt med en del föremål som kanske bara fanns till salu en säsong men som sedan skulle bli ihågkomna och värderas högt som t.ex. den svarta gitarren men *The Show Must Go On* trycket till Show Must Go On kollektionen. Allt skulle på många sätt handla om en enkelhet med speciella detaljer.

Detta är allt är en dröm jag har, en dröm jag någon gång hoppas blir verklighet och som på många sätt verkar tveksam; men vem vet kanske var det precis vad Yves Saint Laurent också tänkte när han som 17-åring fick ett jobb hos en viss Christian Dior. Något som jag och Yves delar- något vi delar med många, många andra är en passion och fascination för kläder. Att brinna för det man håller på med tror jag är väldigt viktigt oavsett vad man tillverkar för vägen till framgång lär bli hård.